

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu Imeni prěkmurske evang. žinjorije reditel
I vödvänik: FLISAR JÁNOŠ,
Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cěna na cělo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mēsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsaki ev. dühovnik i vučitel.

Veséli koledni glás.

Lükač 2. 10—11. „I erčé njim angel:
ne bojte se, ár ovo nazveščávam vam ve-
liko radost, štera bode vsemi lüdstvi. Ár
se je narôdo vam dnes Zveličitel, ki je
Gospon Kristuš.“

Na vüstaj premenlivoga zemelskoga
človeka se dostakrát etakša tožba zglási:
Eti na zemli se vse preminjáva, opüščáva
i zgübi. Tüdi po nájlepšem sprotoletji pride
mrzla zima. Tüdi na dnes rojeno živlěnje
žé smrt gléda. Naši lět hitro preminjáva-
nje v nami nôva želěnja prebüdi, blájžen-
stva dnes ne iščemo tam, gdé smo je
včeraž iskali i na naš obráz tüdi náčiše
veseljé sipáva svoje sunčne žárke. I rěsan
kelko vsega se je spreměnilo, zgübito ali
znücalo samo od tistoga mao, kak ti svetiš
koledne svétke. Pa tvoje živlěnje je li
preveč krátke bivosti. Ka pa v vrěmeni
2000 lět, od prvoga božiča kelko se je
spreměno cěli svět. Istine, pravice so bilé
porüšene, vüpanja nôve zvězde so se
vužgale, tüdi samo živlěnje se je spremě-
nilo, no i zemelski človek, on pa tak, liki
da bi ešče njegovo düšo odměnili.

Ali na té preobrnjeni svět pa vseeno
brezi vsáke spremembe prihája skoro 2000
lět star, božični, koledni veséli glás. I té
veséli glás tüdi dnes tak predgamo, kak
se je gláso dávno-dávno z angelski vüst.
Vrěmen, čas obri njega néma oblásti. Vsá-
ko leto té nespremenjeni nebeski glás ščé

blájžene koledne svétke spraviti tebi, tak
v tvojem srci, kak v tvojoj hiži. Ali pitanje
je pa, jeli v etom spremenjenom světi tá
stára nebeska rěč ešče zná veseljá, radosti
ognje i plaměne vužgati? Jeli té stô i stô-
krát ponôvleni evangeliom zná ešče prijěti
deněšnjega človeka srcé i občütěnje?

Ár se je narôdo vam dnes Zveličitel!
Jeli je té angelski trôšt samo li tistim ve-
séli glás, ki so z trepetajóčim srcem spo-
znali svojo nesrečo, zgübleno stávo?
Zveličitel, Obdržitel je samo tistomi po-
trěben, ki je žé prevido i občüto, da nje-
gova lastivna moč, navdüševnost, delav-
nost sáma vu sebi nikaj ne valá i je nikaj
ně vrědna. Prihod Zveličitela, Obdržitela
tisti človek pozdrávla z blájženov i vesélo-
vožanov, ki je na pamet vzéo, da je v
svojem živlěnji v veliko nesrečo i pogü-
belnost prišo, i kamakoli gléda, oslobodi-
telstva pôti nindri ne vidi, i nega nikšega
vüpanja, da bi se z svojov lastivnov moč-
jöv rěšiti mogo. Brodolomcom, tistim štere
morja besnôče črno valôvje dale i dale
nesé, ki se z trdov trepetajóčov rokôv
ščějo prijěti v potáplajóče ládje eden-eden
tram, tém lüdém je rěsan nezgovorno ve-
sělje ete angelski božični glás: Ne bojte
se, tü je Zveličitel, tü je Obdržitel!

Ali tebi ki v mirnom, toplom dõmi
svetiš Koledne svétke i blájženi, veséli de-
tinski obrázi se smejějo ne tébe, ütrášnje-
ga dněva brige te ne žalostijo, ki vesélo
glédaš na rděča lica tvoji lüblěni i či gli
máš kákše mále brige, tiste ti dnes lěke

*Vsem čítelom, širitelom, dopisnikom i sotrudnikom
blájžene BOŽIČNE SVÉTKE i blagosloveno NOVO
LETO želi uredništvo i izdajatelstvo*

Düševnoga Lista.

postánejo, i či máš kákše tožbe, tiste dnes tihe grátajo, pitam, kak pomèni tebi veselje té koledni glás: Narôdo se vam je dnes Zveličitel!

Brat i sestra! Jeli znáš, da tüdi tvoje živilenje na orlovski perotáj leti pred smrti vráta? Dnes je tvoja hiža ešče z blájženstvom napunjena, ali vütro žé lèko postáne joča i žalosti prebiválišče. Dnes je tvoja düša ešče mirna i zadovolna, ali vütro ti jo žé lèko vnožina brig i žalosti napuni, tak liki čarne vrane napunijo jesenskoga drevja gôlo korôno. Človek, ki se dnes veseli i radüje, ki je dnes močen i zdrav, se vütro žé jôkati lèko navči, lèko zgübi zdrávje i môč, i léže si v betežno postelo, ali mogoče tüdi v škrinjo i globoki grob. Tvoja düšnavèst je dnes ešče mirovna, spi liki gladka morska voda, ali či se prebüdi, či te obtôži, či te té vekivečni Sodéc sôditi začne, či ednôk previdiš, da si zapravilvi sin bio, či boš ednôk ti sam jôkajôči kričo v kmično nôč: Oh jas nevo-len človek, povê mi, ka boš té délo, ka začneš, k komi se obrneš v svojoj nevôli i zapüščenosti? Zapri v svoje srcé 2000 lét star veselí koledni, božični glás: Tüdi tebi se je narôdo Zveličitel, Obdržitel, ki je Gospon Jezuš Kristuš. Što zná, gda boš ga potrebüvao!

Amundsen norvéški pôtnik, ki je odkrio naše zemlé najbole južno strán, etak piše v svojem dnévniki: Na južnoga pôluša bêlom, z snêgom pokritom pôli hodéči, trüdni i zmučeni smo se rávno na počinek pripravilvi. Gda smo za svoj šator cvekaše bili v trdi léd, smo žé več dni na preveč ténkom lédi hodili, šteri bi se pod nami vsáko minuto lèko pôdro, pod tóv ténkov ledenov skorjov je pa 2000 metrov globoka globočina bila. Pri vsákom našem stopájí bi se tá ténka skorja lèko podrla

i mi bi pa vsi gvüšno i grozno smrt lèko najšli v toj globočini. Samo Bôg nas je čuvo i rêšo.

Glédajte, tüdi naše zemelsko vandrarstvo je k tomi prispodobno, vsáko minuto, pri vsákom stopájí lèko spádnemo i gvüšno smrt nájdemo. Jeli tüdi ešče zdaj ne razmiš, da nam je jáko potrêben Zveličitel, Odküpitel, koga nam je Bôg poslo na prvo svéto nôč za Rešitela? Jeli ešče zdaj neveš, da se tüdi tebi glási i vsákomi človeki na zemli té edini, vekivečen i nespremenlivi koledni glás veseljá i radosti, tá veséla božična angelska predga: Ne bojte se, ár ovo nazveščavam veliko radost, štera bode vsémi lüdstvi, ár se je narôdo vam dnes Zveličitel, ki je Gospon Kristuš.

Božič je lübézni svétek. Tüdi ti lübi i misli na tiste, štere nišče ne lübi. Božič je obdarüvanja svétek. Obdarüj tüdi ti i misli na tiste, štere nišče ne obdarüje. Božič je radosti, veseljá svétek. Tüdi ti se radüj i misli na tiste, ki se nemrejo radüvati. Božič je tüdi tvoj svétek, ali misli tüdi na tistoga, ki je tebi ete svétek spravo i v njem tebi samoga sebe ščé dati, na Kristuša. Záto na Kristušov rojstni dén hodmo vsi i z ednov volôv, i z ednim vüpanjom popêvajmo hválo dávajôčo Koledno pesem:

Krstšenici verni, veselmo se!
Dičino Bôga, ki nas tak lübi vse,
Da Jezuša, dike lübeznika
Pošle na svét, kak sredbenika.

Oh nezamüdno tak té velike
Z milošče prikázane prilike:
Bejžmo k njemi z verov i vüpanjem,
Da nás áldüje z zveličanjem.

Amen.

H.

† KÜHÁR FRANC.

Globoko nás je pretrësla smrt nájmlájšega farara naše šinjorije, morávskeho dühovnika Kùhár Franca.

Gda smo stáli okòli njegove preráne škrinje, je žmetno pitanje »zaka?« brezi odgovora ostalo v naši dúšaj.

21. novembra se je zrúšilo tó vsikdár plemenito čütéče i premišlávajôče 32 létno živlënje. Z navdúšenostjov je začno pred sedmimi leti svoje dúšno-pastérsko pozvánje v svojoj domáchoj fari, šteroj je do konca slúžo, v začétki kak kaplán, sledi kak farar.

Velko bremen je mogo znášati, dosta bridkosti skúšiti, vnôgo vkanênj doživeti!

23. novembra, zadvečara ob trej, so se oglásili morávski zvonôvi k bridkomi slobôdi. Mrtvo tëlò so s cêrkve prenesli na dvorišče pred tórmom i pristôpila je k slédnjemi slobôdi žalúvajôča držina, morávská gmajna, vnôgo vernikov sôsedni fár i velka vnožina prijátelov i znancov.

Kak si je pokojni sam želo, je slobôd preprôsti bio: molítev za njega i za njegove ostávlene. Pred molitviov je fárna delárda spopëvala pokojnomi tak drágo pesem: »Obúďte se!« — té glás zide, gda Jezus na žitek zvát pride vse v grobi počívajôče. Po molitvi pa so šolári popëvali edno pesem v slobôd od svojega lüblénoga dühovnika.

Po blagoslovi smo v nepreglédnoj vrsti žalúvajôči vernikov i prijátelov sprevodili pokojnoga na tešanovsko pokopališče.

Pri grobi sta se dvë šolárkinji v genlivom govori zahválile svojemi drágomi verovúčiteli za Kristušov návuk, šteroga je s tákšov vrêlostjov i lübézniov gláso túdi njim, svojoj mládoj gmajni.

Že se je kmica zlégla na zemlo, gda so zadonele grüde i zasúle drágo tëlò zakrivajôčo škrinjò.

Kùhár Franc se je 19. sept. 1908. leta narôdo v Tešanovci. Osnovno šôlo je domá obiskávo, gimnázijo v Monoštri, theologiò pa v Šoprôni i Beči.

Od začétku svojega dühovniškoga pozvánja vse do svoje preráne smrti je prek 7 lét sêjo semen bože rêči v svojoj domáchoj gmajni.

Njegove zádne misli so skrivnosti Bogá zbrodjávale, skrivnosti Onoga pred kom nega skrivnosti, ki s svojim vsa razméčim očinskim srcem »ôzdaleč razmi naše misli!«

Med nami pa náj bode blagoslovení njegov spômenek!

Jánoš vitéz.

Veršušno pripovedávanje. (Pisao: Petöfy Šándor 1844.
Poslovenčo: Flisár Jánoš 1940 sept.)

I. spëv:

Vrôči sunca tráki síljajo doj z-zráka
Žgajôči v-leta hici ovčárajunáka.
Višešnje delo je, tá velka toplína,
Ár ovčárdečka tak premága vročina.

Lübézni hica ga žgé vu mládom srdci,
Kak pasé črêdo tam na konci vesnici.
Dokeč se njemi tak črêda semtá pasé,
On na kožúji távtégnjeni drevené.

Vnožina cvëtja, rôž, okòli njega gjé,
Ali on ni pogléda nevrže na njé:
Na e'n lüčaj od njega e'n potok tečé,
Tamtá je vteknjeni njegov želen poglé d.

Negléda on potoka bliščéčo vodô,
Nego vu potôki en lépo devojko,

Tè lépe devojke kêpešno podobo,
Lêpe dúge vlasé i tëlà obliko.

Devojke síknja je gori podvëzana,
Gvant peré v-potôki, kôleni odkrita,
Z vòde se vídita njénvi dvë koleni
Kukorica Jančiji tak povidnivi.

Na trati ležéči ovčar je nè drúgi
'I što bi bio, líki: Kukorica Janči?
Što je pa vu vódi gvant čistila, prála;
Ilúška: Blájženstvo Jančija ovčára.

Kukorica Janči jo etak oberčé:
„Ilúška, ti kíňč moj, drágo moje srdcé!“
Zgledni se esi, ti si na svëti moje
Vekvečno blájženstvo, jedíno veselje.

Vrži na mené trák tvoji trninôči,
Hodi vò z vodé i stoj mi zôči vóči;
Hodi vóna brêg, da te k-sebi obiném;
Na vústaj, po lica te vrêlo skúšújem!“

Premišlávání od preminjenosti.

Pri povratki leta prílíki.

XC. Žolt. 12 veršů: „Včl nás prav premisliti, ka nam je mrěti, naj spametněši jestemo“.

Leta povratek čúden obhod (pliv) má na človeka. Tak, da bi na té dén, v-temnom večeri eden pošťuvani, móder starec prišao k-nam, ko-ga osoba nás nateliko obhodi, tak da mi vsi tam nihávši vsakdaněnjega krúha iskanja težki boj, odúrjávaje, i vse one zobstonjske prestore, šteri so vu žitki med lúdmí za volo rodjenjá, stáaa, pozvánja, vrědnosti, bogástva, više vsega preštímávaja tak veliki rázloček pozdignoli i kak dobra brátja, žláhta pri njegoví nogáj doli poklekemo, náš pogléd na njega vržemo, z-vdáním dúhom ga poslúhšavši, ka nam té star-rec: preminjenost guči.

Premínjenost, kak Gospodna poselník stáne pred nami, da nás naj na velika, módra dela včl ino nás tróšta. — Gospód nam tó pošle po njem: krátek je žitek, záto pošťujmo svoj žitek, pošťujmo te svoje, pošťujmo tndi bližnje naše.

Premínjenost predvšem ómurno opomina: Človek, živi tak, da si vu hitro doli pretečenom žitki nē zóbston živo; hitro eden za drúgim doli tekóče dní tak odprávlaj tá, da vu njih spuniš tvoje človeče pozvánje; odprávlaj i vréd jemli tvoje posle, dúžnosti, da vu vsákom megnenji pripravleni boj na slédno tvojo pót. Oh, keliko težkóč, nesreče, se je zgódilo i shájalo z toga, ka je ji vnogo tak vátalalo notri svoje živlěnje, da bi njím nigdár nebi trbelo z ete zemlé odhájati!

Premínjenost i na tó včl, da známo pošťu-vati svojo dobrobodóčnost, našega blájženstva dní. Ar bogme človek navéckě svoje dobrobo-dóčnosti vrědnost li te vzeme v-pamet, ka je

blájženi i srečen bio, gda so že tá minóla; li teda zná pošťuvati prvěšo stávo, gda se je ona na hůše obrnóla.

Premínjenosti mísel nas na pokóro opomí-na. Pítanja postávi pred nás: Jeli si preminóče leto, štero ti je Boža milošča vdelila, pôleg člo-veče dúžnosti i pozvánja ponúcao i sprevedo tá? Jeli si verno šafarúvao vu preminóčem leti z-od Bogá vzěti tak dúhovními, kak materiálními ta-lentomi tvojími, ali si se pa na toga zaprávla-jóčega, húdoga siná pót pôdao?

Kakšé smo spunili bár svoje pozvánje i dúžnosti, tó moremo previditi i vadlúvati, ka je vėkša Boža milošča od naše vrědnosti. — Tak leta povratka dén z-edním hválo dávanja dén tůdi má biđti, gda Gospodna dičěči, z-zahvál-ním srdcom z Šámuelom mámo erčti: „Do etl mao nam je pomágao Gospod“. (I. Šámuel 7, 12.)

Premínjenosti to drúgo pítanje je k-nam, da te svoje naj pošťujmo. Kak ftič vu gnezdó správi mláde svoje, či kákšo pogúbel vzeme na pamet, — obri njih verostúje i vórazprestě peróti, rávno tak naša dúša preminjenosti perót klepanje čúv-ša, tůdi má te svoje vkúppozvatí, erkóča: Poj-dite, bojdmo, ostanmo vkúper, ár nega vėkšega blájženstva na etom světi od vu méri vkúp živ-lěnja oni, štere lúběznosti kapče držíjo vkúper. Kak pred sehom vídimo naše lúblěne, preminje-nost nasledúvajóč guči k-nam: Ovo zdá se ve-seliš oním, štere ti srdcé lúbi, ali nevěš, šteri ostánejo žnji, gdare se zdá začěto leto doli za-pré. — Rávno záto pošťuj te svoje, čini, deni si žnjími lúběznívo i pravlěčno. Nebojdi njím ne-smileni, grobianski i nepotrplívi. Premiali si na-pré, ka mogóče, se zná pripetiti, šteroga nedo-věden zgúbiček ti tēm težké spádne. Dúšnevěsti tvoje briganje, nenájdejóča mírovnosti.

„Janči srdce moje, vó bi ti šla rada,
Či se z-pranjom nebi tak paščiti mogla;
Paščiti se morem, ovak bom krégana,
Od hůde mačije trdno kaštigana.“

Etak je právila ta lěpa lúška
Ino gvant vse hitré prála i žmikala.
Ali ovčár je zdá z-kožkja gor' stano
Bliže je tá k-njě šó, rátajóč njě pravo:

„Hodi vó, moj golób, drága me' tubica,
Kůš i obímanje spuním jaz li zazda;
Mačija je tůdi nē tů vu blúzlni,
Neniháj lubija v-túgi pogibatí.“

Vó je zvabo deklino z-lějpmi rečámi,
Obino jo je k-sej, z močnící rokámi,
Kůšno jo je nē samo ednók, — več, stókrát,
Li on, ki vse vídi, zná ka kelikokrát.

II. spěv:

Vrěmen je pod tēm šlo, teklo i hítlo,
Na potoka penaj se je večerilo,
Brumbrala, muvíla je, lúške mač'ja:
„Gde hodi? gde jeste? tak dugo deklina?

Hůda stár' mačija si je tak míslila,
V-sebi nafticnjena, je etak brodila;
Nē ránč v-dobroj vóli se proti, govori:
„Poglédnem ka dela? Či můdi: že dobí!“

Jaj tebi lúška, míla sirótica!
Za hrbtom ti je že tá bėsna comprnica;
Velke laule odpré, plúča pa napunjene,
Z-groznov lármov jo zbůdi z-támna lúbave:

„Nesrámnó stvorjěnje! — Ti ničestna para!
Tákšě směš číniti? Samica ti grda!
Krádneš drágo vrěmen, grešíš proti Bógi...
Glédaj ti jo človek... Vrág vu ženake dóbí!“

Premínjenost nás k-koncovi opomina, naj počtujeme bližnje naše, to je to, vse ljudi. Či vidim vu žitki, ka ljudje, kak veliko odurnost, zadomeščavanje, škodoželjnost, nevošččenost i srd skažnjejo proti drugim; odpuščenja čutenja v srdcaj nemajo, vu nadutosti, zvišenosti, parovnoj lakovnosti hatara nepoznavši, so gotovi eden prek po ovom klačiti, nji poštenje, dobro ime blatiti, ogrizavati, vu vsem tati li sebičnosti živéjo: teda se vsigdar ona misel pobudi vu meni, ka te ljudje ne mislijo na preminenje, štero hitro, vnookrát náglo pride i konec pové. Oh, kak lúžen je té konec, či z svétom, z ludmi smo vu sváji prisiljeni ete svét ostaviti. Ki tak zvišeno hodijo, druge poménšavajo, od šteri tak mislijo, ka so od nji dosta pozadnjéši, ki slépi bodóči, neščejo viditi ono zmožnost, pred šterov je král i kódiš, gospód i sluga edne vrédnosti.

All da vidimo, ka je žitek prekratki i té primérno krátek žitek je pun nevole, manire i hitro dolí pretekóči: bi v pamet mogli vzéti, ka je naš šorš zevsemi ludmi šoršom glihni, zato bi je mogli vse za svoje brate spoznati, njé poštvati i žnjimi si lúbezniyo djáti.

Jeste tak eden veliki tróštar, šteri nás vó-zmiri z šoršom, krepí, móč nam dá proti preminjenosti vdárcem. Jeste nika, štero nás čuva, obarje proti preminjenosti, štero nás med žitka boja premenjávani varje i zmiri z našim zemelskim šoršom. Eta velika zmožnost, štera prek po

vsákom premenjávani i preminjenosti naveke ostáne, je pa né drúgo, kak práva, čista lúbézen.

Či lúbézni dúh napuni našo bivost, teda zadobimo tak módro srdcé, štero majóči, se nebojimo ni žitka, ni smrti, ár známo, ka či ali živémo ali vmerjémo, smo Gospodnovi. Tá lúbézen pa te náde stan vu naši srdcaj, či de naš voj, naš dober pastér, sam Gospon Jezus Kristuš.

F. J.

Pesni za domovino na národne svétke.

Nôta: Az Istennek jótetszesse. V. Ádám siralmas esete.

Zdrži Bôg z-milošče tvoje
Orsága namestnike,
Zdrži šerege i voje,
Kak stebre njega díke.
Náj se vrši po nji trúdi
Velkost tvojga národa,
Cveté mir i sreča lúdi,
Vsé měst vsega poroda.

Zdrži vse, kí domovino
Z-znojom krvjóv varjejo
I národa slobodščino
Potrditi terejo.
Blagoslovi nji hoténja,
Tanáč i trúde vnôge;
Blagoslovi pokolénja
Zdášnje ino prišestne.

„Zadosta je že, ví stára baba čújte:
Zaprte čobe, či nê, zateknemo je.
Či lúško li z-en rečjóv zbanlújete,
One zobé, ka máte, túdi zgúbite i

Na trepetajóče lúške zagovor,
Je te batríven ovčár dao té odgovor;
Potom se je čamurno nadale protio,
K-prvéšim rečam je ešče tak govorio:

Či ščéte naj vam hiže vu zrák nepústím,
Etoj siróti mér dajte, — tó jas velím!
Tak víše mere dela, trpi i búja
I nedobi drúgo: záloš súh'ga krúha.

Zdá pa lúška idi. Jezik máš ešče,
Da se potóžiš, či te zbanlúje veče. —
VÍ se pa nebrigajte, ka drúgi čini,
VÍ ste od ti drúgi tú nê bôgši bíli.“

III. spév:

Sunce se je te že zemlé dotíkalo,
Kak je Jančí črédo z-polojne vkúp spravo:

Nevé gde hodi žnjé ta ova polojna,
Jeli je jo tát, all vúk odegnao tá?

Kamšté je minóla, je totá, je totá,
Iskanje, staranje, že nika nevalá.

— Ka má činiti zdá? — Prot'dómi je gnao
Ostánjene ovce, — bár je čúto i znao:

„Ka jaj bode tebi Jančí!... Jaj, jaj tebi!“
Túžno je stáplao i misléči vu sebi:
„Vértil se je tak húdô senjalo nicô,
Kapa ešče bode!... Naj boža vola bô!“

Tak si je premišlávao, več je nê mogao
Misliti, ovce je že sploj do vrát prignao.
Náturen gazda je že pred vrátami stao,
Póleg návade je ovce čteti záčao.

„Njájte, nečtíte ji, ka valá tajiti,
Dosta ji falí žnji, mam vam ovaditi;
Žalújem, vadlújem, ka se tó zgódilo,
Kukorica Jančí je tak odgovoro.

Osramoti protivníke,
Spoteri vkúp njí rožjé
I včí je na tvoje díke
Čést i glás nŭcati njé.
Obŭdi je groza i stráh
Svéto krv prelěvati,
Klačiti ōrok tvoj vu práh
I tebé preklinjati.

Odvрни bojne povôden
Od tvojega národa
I vzemi doli bič sôden
Z-nás i vsega poroda:
Naj vsém po plači vihêra
Pá síja trák radosti
I vgája vu kríli míra
Cvêtek môdre skrbnosti.

Kak molítev Ábelova,
Naj ide pred tvoj stolec,
Kadiš etoga áldova
Národov světi sodec:
Da spozna zemlé túhína
Tvoje velikosti pôť
I glási z-nebés visína
Ka si tí šorša Gospôd!

F. J.

„Vi, ki drŭge mslit, drŭgo srcé i drŭga občŭtênja máte, kak poganje, i čakate vekivečno žívlênje na ovom světi, nesmíte se žalostítí, nego tak morete žalŭvati, ka svojo žalost nadoměstíte s trôštom.“

Luther.

Na tó je gazda samo teliko pravo,
Bajúsi si zasŭkno, tak da ně razmo:
„Nenorŭj Janči tí, šále rad nečŭjem,
Dokeč tí je dobro. Dráždziš me naj psŭjem?“

Vô se je skázalo, ka uprav ně šála,
Gazdi se je pamet maloně změšala;
Záčao je trôbití, tak daj bio zbesnjeni:
„Rasoje! Rasoje!... Mam ga presmeknoti!“

Jaj tí razbojnik tí, gor' na gaoge valón!
Tvoje tělo kôvranam na jesti da tom!...
Záto sem te zgájo, záto gori zhráno,
Da prvle, sledka prideš v-rôke hoháro-m!

Več te naj nevidim; spucaj se od méne...!
Z-Janči véria lamp je tak teklo kunênje.
Popadno je dremel, nad njega je běžao,
Samo, ka njemi je Kukorica vŭjšao.

Kukorica Janči je prednjím odběžao,
Ali ně záto, či bi se ga on bojao.

Ka se je lažnívomi Petri senjalo.

Božična igrice. — Pisala: Kovátš Frida.

Osébe: Matí, 3 decé, 2 angela i Ježušek.

Prizorišče: Siromašna soba, na stôli prážno božično drévo.

(Peter, Francek, Marija prihájajo.)

Francek: Rad bi záto znao, kama je tē nesrečni 20 dinárov minolo. Matí so jih že dugo shránili, ka nam na světke lejko malo cukra kŭpijo, da bi si božično drévo okinčali. Sirmácke smo, pa je 20 dinárov že velki pēnez za našo dobro mater.

Marija: Matí pa zdaj v kŭnji jôčejo, ár nam nemrejo niti tó málo veselje napraviti. Jaz bi rada božično drévo pozábila, či bi samo naša mama pá dobre vôle bila. Ka si pa ti tak tihi dnes Peter? Najstarejši si med nami, pa ti je lekar nájbole žao za slačec!

Peter: Pri míri me pŭsti s tvojim gučom! Ka me briga božično drévo! Brez toga se tŭdi lejko živé!

Francek: Známo, ka lejko! Či do samo svěče gorele, de tŭdi lepô. Samo tó nevem, zaka so mama tak žalostni!

Matí (prihája): Deca, nemrem vam pomáhati, ali božično drévo ostáne dnes prážno!

Marija: Nika ne dene mama, samo veselí bojte! Zaka ste jókali? Nej nam trbej slačeca!

Matí: Znam dēte moje! Nejde se za tó! Likí drŭgo me skrbi! Nikák je mogao odnesti pēneze i si je stém velki grēh vzeo na dŭšo.

Krepk dečko je bio, dvajsti se ně bojao,
No, či je dvajsti zim ešče ně povrgao.

Li záto je běžao, ár je sam prevido,
Ka je on kriv i on je razdrasto gazdo.
Čij na bitje prišlo delo, bi on'ga bio,
Ki ga je gor'zráno i oča me je bio.

Běžao je, dokeč je gazda ně opešao,
Potom je pomalē, pomalē postávao
Na lěvo, na dēsno... ka má zdá začnoti?
Si je v-gláví nikak ně znao vōzbroditi.

IV. spěv:

Potoka voda je, gledalo grátalo,
Vu štero je jezérk zvězd bliščéc glédalo:
Janči je že pri lŭške ogradi stao,
Niti je sam ně znao, kakda je tá prišao.

Tam stojěč, je naprē vzéo lŭbno žveglico,
Záčao je pihati žalostno nôtico;

Nišče je nê znan za pêneze, kak samo vi! Ali je od vás šteri odneso? Odkrito mi povejte!

Francek: Ali, ka bi mi, mama, tó včinoli! Sami znáte, kak smo se veselili na denéšnji dén.

Marija: Mi ne krádnemo mama! Ne mislite tak slabo od nás!

Mati: I ti Peter? Nikaj nemaš povedati?

Peter (dugo molči, v zadregi): Jaz sem nikaj nej vzeo.

Mati: Te pa kaj nevêm! V kúnjo hodite na večérjo, sledi vužgêno svêče. Tudi na práznom drêvi do lepô gorele. Popêvali bomo naše lêpe koledne pesmi, pa na vse skrbi pozáblimo.

(Mati, Francek i Marija odídejo, Peter ostáne sam pri božičnom drêvi, žalostno se vsêde i zadrêma. Tiho se čuje popêvanje „Tiha noč . . .“ 1. verš.)

(Dvâ angela prideta s svêčami v rokáj, se vsêdeta z hrôtom proti Petri).

1. angel: Včasí je žalostno priti doli na zemlô!

2. angel: Zakaj bi bilô žalostno, sestrice? Božični večér je dnes i naš Jezušek se vsigdar veseli na ete dén. Vrlo deco obíšče i svoj blagoslov prinesé na zemlô. Vsepovsêdik so veselí obrázi i okinčana drevésca. Ešče v nájsiromaškejši kučaj najdeš svêče i veselje.

1. angel: I dônok je Jezušek dnes žalosten! Med vrlov decov se tudi najde čarna ovca, štera si je zamázala dúšo z grêhom.

2. angel: Je tó mogôče? Poznaš tákše dête?

1. angel: Poznam! Ali nevêm, či ti slobodno pripovedávam.

(Jezušek pride.)

1. angel: Vidiš, tam pride naš gospodár, pitaj njega!

2. angel: Jezušek, ali je istina, ka jestejo húda deca na svêti i ti si žalosten?

Jezušek: Istina je, lúbléni moj angelček, i srcé se mi stere, či ešče dnes ne popravi tó dête svoj grêh. Vrli i bogábojêči dečko je bio Peter, pa ga je skúšávec zavlêko na grêšno pôt. Petrova dobra mati je sirôta, pa je vseedno šparala malo pêneze, da bi svojoj deci na božični večér malo veselja napravila. Ščela njim je okinčati drêvo i obêsiti na njega dobre sladke stvári. Pênezi so minoli z omára. Ka mislite, što jih je vzeo?

2. angel: Bôg moj, nemrem si misliti, drági Jezušek, što bi bio kriv, što bi mogo včiniti kaj tak slaboga!

Jezušek: Vidiš, záto sem pa žalosten. Vidim v vsáko dúšo, pa tudi v Petrovo čarno srcé. On je bio tóvaj, pa nešče spovedati svojega grêha. Niti materine skuzé so ga nej mogle pripraviti, ka bi proso odpúšćanja. Húdôben i trdoga srcá je gráto.

1. angel: Ka je pa delo s pênezi?

Jezušek: Sam za sêbe jih je pontico, cukar si je kúpo, pa zvézke za šôlo i lêpi kalabájs.

Rosé kaple, ké so obsele nárase,
So bilé jezékzvêzd skúz žalne kaplice.

Iluška je že spála tam vu preklati,
Kak je začúla znáno nôto igrati,
Je gori stánola i vô šla k-Jančiji
Da ga pá má ešče ednôk poglédnoti.

Jančia vidénje se njê nê vidilo,
Tak, daj se sáhšila, v-srdci jo piknolo;
„Janči moj, ka ti je? Zaká si tak blêdi,
Kak mēsec vu mrákl pri záhodnom brêgi?“

„Hej, Iluška moja! Kak nebi bio blêdi,
Da mogôč tvoj obráz zdá vidim dén slédnji!“
„Janček moj, tvo' vidénje me tak sahšilo;
Negúči tak, prosim te za božo volo.“

„Obslédnjim te vídim, ti cvêt mojga srdca,
Obslédnjim je dála glás tû mo' žveglica,
Obslédnjim te obiném, obslédnjim kúšnem,
Naveke te tû niham, veke odídem!“

Zdá je siromaček vse i vse spovedao,
Vu skuzêce lube nároče se vrgao,
Obráz nakraj držêč, obimao, kúšúvao,
Naj ona nevidí, ka on tû skuznúvao.

„Zdá pa mo Iluška! drágo srdce moje,
Ostani ti z-Bôgom, uezábi se z-méne,
Či boš vídla súhi list, od vútra gnáno,
Skítajôči lubi ti náj pride v-glávo.“

„Zdá tak drági Janči, či ti je odídti,
Od Gospodnoga Bôga se daj vodíti.
Či náideš gdér na pôtí tálučeni cvêt,
Povêhnjena luba ti náj pride v-pamet!“

Odtrgnola sta se eden od drúgoga,
Kak v-jeseni vêka od lista súhoga.
Obêdvê srdcê sta grátale, kako léd,
Mrzli v pústini, kak zavržena smét.

Z-Iluške ôči so britke skuze tekle,
Janči je že od níj meo mokre rokáve,

Gréh pa je v tom, da je zatájo pred bratom i sestrov svoje djánje, za svoj hasek je okváro brata i sestru, nema lúbězni v senci, zgublena ovčica je, či ne nájde pōti nazáj. Zďaj pa hodmo, angelčki, dosta dela nás ešče čaka! Zavolo ednoga grěšnika nesmimo pozábiti tō drůgo dobro decol

(Jězušek i angeli odidejo, pesem „Tiha noč . . .“ 2. verš.)

(Peter se zbůdř, goristáne i se potōžř:)

Peter: Oh Bōg moj! Ka sem včřno? Se mi je senjalo, ali je bila istřna? Tak hřdi grěh sem včřno! Kak ga náj poprávřm?

(Matř, Francek i Marija pridejo.)

Matř: Ka je s tebom Peter? Si betežen? Zaka si nej prišo na večřjo?

Peter: Záspo sem eti mama, pa se mi je tak čřdno senjalo. Jězušek je bio eti i angelje.

Matř: Tō je pa lěpa senja, Peter, veselř boj.

Peter: Nemřem, mama, nemřem — ár Jězušek me je opomřno na moj velkř grěh. Spovedati se morem, odpůšćanja prosřti — morete mi odpůstřti mama — jaz sem vzeo pěneze! Sram me je, ali zďaj već nikaj ne pomága. Kašřigajte me — ár vrěden sem!

Matř: Znála sem tō že dugo Peter, ali čákala sem. Vsákř grěšnik more sam nájřti pōt nazáj. Kašřigala te ne bom, ár te je sam Jězušek opomřno, ka ti je včřnitř. Lřki edno si zapomřni, pošćeni človek nesmi ně kradnotř, ně lagati! Pošćeni človek hodi po právoj pōti, sřće puno má lúbězni do Bogá i bližnjega. Zátō je prišo Jezuš na svět, da nás náj obarje grěha.

Peter: Dobra mama, nřgdár ne pozábřm návuka, šteroga mi je sam Jezuš dao!

(Vsř odidejo, pesem „Tiha noč . . .“ 3. verš.)

Ár je žnjimi brřsao, skůz povōdri vlagō,
Štera poplavila njř obrázov dlako.

Janči je šō, ně glědavšř gdetá je pōt?
Njemř je vse edno, kam'átě pride ednōk.
Kre njega so si pastěřje sfřćkávalř,
Cingářile čřde, baci zbrćávalř.

Vės je zanjřm tá daleč zaostála,
Ně je vřdo već pastěřski ognřov plámna;
Kak je malo stano i nazá se zgledno,
Lř tōřem ga zijao, kak čarno strahřřlo.

Čř blzďá što tam prřnjem stao, čřo bi gvřšno,
Kak tešřko lřno bitko si je on zděhno.
Zřák so vrane i kávkę prerezávalę,
Vis'ko so lětale, so tů ně slišale.

Postápao je namali vu nōči tihoj,
Žmetna kožřja me šōšnjala na plěćaj:
On je uprav kožřj šřřmao tak žmetno,
Pa ga z-řřtinom sřdce bolelo tešřko.

(Dale prih.)

Krátke zgodbe.

Eden právi král.

Letos je bilō 200 lět, da je Frigješ Vilmož prusoski král mrō. Na tō obletnico so se nemške novine tůdi spōmenole z pobožnosti i vernosti toga velikoga krařa. Vsákō gojdo je v cěrkę šō i pregledno je svojo dřšnověst. Od Franke-ja i od njegovi prijátelov je vsřgdár tákšę dřhovnike proso, ki národ zařřřno znáj včřti. Većkrát je tō pravo: ně samo lřdi ščěm metř za podložánce, nego práve kršćane.

Ka právi k tomi Jezuš?

V Indiji je edna dekřlica domačřnka goripiskala edno misiřonárko. Rada bi znála kelko poganov jeste ešče na cělom světi. Povedali so njej strašno številko, lřdstva dve třetřini, ali i miljárd 380 milijōnov lřdi je ešče poganski. Na mapi štera je kázala razlřčne vere po světi, so njej pokázali tiste črne liše, šteri je dosta-dosta bilō na tom zemlevřdi, i povedali so njej, da tam ešče povsōd poganje prebřvajo. I tō je tak dnes po 1900 lět Jezušove smřti na križnom drěvi, ki je sebě darřvao za odkřpřtelstva ářdov za vsákoga človeka. Mála indijska kršćanska dekřlica je zďaj med britřkim jočom ete znamenite reči povedala: I ka právi k tomi Jezuš?

Maršal Bogá moli.

Eden novinár v zvězi z kitajskov i japonskov bojnov sleděče piše od Čangkařřeka, od toga odličnoga kršćanskoga vojáka. Novinár dolřpopiše, da je rávno tě bio pozváni k maršali na večřjo, gda so sirěne novi grozen eroplánski napád glásile na váraš. Maršal i njegova žena sta brezř bojazni dolřpokleknola i ponizno sta Bogá molřla. Molřla sta naj njřm Bōg milostivno pomága, naj njřhovi vojáki batřivni bodo i zátō naj kitajskř vojáki ne sovřážřjo japonskoga lřdstva. Molřla sta za trpěće kitajsko i japánsko lřdstvo, ešče za tiste japánske pilote, ki so pred pár minutami ešče tešřke i smřtnonevarne bombe lřćali na váraš i na maršalovo stanovánje.

Kakšř je tůdi lěko človek.

Ně dávno so na smřt obsōdřli i obesřli ednoga človeka, ki je v melo svoje rodbřne čeměr arzěn změšō, da bi tak njřhovo vřdnost prřle lěko erbo. Od zastrřplene mele njemř je mřla žena, těst, sestřánc, trinájřet čřánov rod-

bine je pa tak obetežalo, da so na celo življenje nesposobni grátali za vsáko delo. Vidíte kakši léko postáne človek, ľudomorec svoji lübléni, svoji bližnji, za štere bi dužen bio skrbéti!

Kakše je túdi léko živinče.

Ednomi drvátí, ki si je preveč dobro djao z svojim somárom, — je ednók v ednoj velikoj góšči na nogó spadnole edno preveč žmetno drévo. Izpod dréva se je nikak nê mogo osloboditi, i žé je vido da ga v toj zapúščenoi velikoj góšči ne čáka drúgo, kak grozna smrt. V svojoj nevóli je z fúčkanjom k sebi pözvaio svojega somára, ki se je v góšči páso. Somár vidóči svojega gazdo zapúščeno i nesrečno stávo, je natihoma vóodišo na velko cesto i prvoga mimoidóčega človeka je nê pústo dale iti. Človek ga je zaman ščéo vóokróžiti, zaman ga je ščéo kraj stíratí, živinče se je li pred njega postavilo i naprej ga je nê pústito. Človek si je nazádnje zmisló, da ga živinče mogóče nikam ščé odpelati. I resan je za njim šó, i somár njemi je ešče tó dopústi, da si je léko na njega seo. Tak sta prišla v góščo do nesrečnoga človeka, k somárovomi gazdi, šteroga je zdaj té človek oslobodo i réšo od gvúšne smrti. Vidíte edno živinče pa človeče življenje réši.

Človek življenje vgasne, živinče pa življenje réši.

Včlmo se od njega.

Suchorow cárski rusoski pukovník, ki je v Rusiji 11.000 plúgov zemlé meo, je v Parizi za mésto cestnoga pometáča proso. I tam so ga pitáli, či ešče misli na tó, da ednók nazájpride na svoje zgúbлено posestvo? I bivši veliki gospód je etak odgovoro: Edino tó vüpanje mi dá móč i žitek v mojega zapúščenoga žitka težki vóraj. Gda vidim strádati svojo ženo i deco, té si na tó mislim, da vsigdár nede etak.

Vsigdár se ne tóži.

Eden dúhovnik je ednók obisko ednoga betežnika. Zaman ga je ščéo tróštati, nê je prišo do réči, ár se je betežnik brezi prestanka li samo vsigdár tóžo. Nazádnje njemi dúhovnik etak právi: Čujete prijátel, či človek na trnji leži, té se naj ne gible i ne obráča vsigdár, ár s tem njemi samo slabše postáne.

Zakaj ne hodiš v cërkev?

Eden dúhovnik je ednók ednoga svojega gmajnara tó pito, zakaj ne hodi v cërkev. Záto odgovoro je dotični, ár sem nê zadovolen z drúgimi gmajnari. No i na vlák si túdi same té sêdete, či ste z vsémi pótniki zadovolni, njemi právi dúhovnik.

Zakaj?

Či je Bóg povsód navzôči, té zakaj trbej v cërkev iti, je pito ednók eden človek? Prijátel — odgovoro njemi je drúgi — túdi cëli lüft je pun vlage, spára i rosé, ali dónok ki piti ščé on more k stúdecni iti.

Bóg vsigdár pomága.

Gda je ednók eden pazitel robslugov z svojim ostrim bičom do krvávoga zbio ednoga robslugo, ga je ošpotávájóči pito: No ka zdaj tvoj Jezuš léko včini za tébe? Pomága mi naj tebi znam odpústiti, je mlo odgovoro té robsluga.

Zgübiček.

V ednoj fabriki so delavci vero ošpotáváli. Z krščanstvom človek samo zgübi, so pravli ništerni. V tom pa résan istino máte, je odgovoro eden pobožen delavec. Túdi jas sam zgübo palinko, brnjavi gvant, drúžinske sváje, slabo dúšnovést, nočno potépanje. Človek bogme z právim krščanstvom dosta lagvoga zgübi.

Z Bógom se ne právdaj.

Julius Cezar rimski casar je ednók veliko parádo pripravo. Ali močen deždž je vse vničo i tá zépro. Casar je záto preveč čemerén póstao, prekuno je Bogá, svojim vojákom je pa zapovedo naj močno strélajo próti nébi, ár je on čemerén na Bogá. Puščice so résan visiko letele v lüft, ali za krátek čas so nazájspadmole i vojákom so težko oranile njihove glavé. H.

Kelko pláče má eden misijonar.

Ednoga misijonára létna pláča v Aziiji ali v Afriki v naši penezaj iznáša 36.000 dinárov, ednoga dúhovnika domačina začétna létna pláča pa 10.000 dinárov, štera pláča se po vrémení poviža do 20.000 dinárov. Misijonárov domačinov pláča iznáša létno do 12.000 dinárov.

Ženski kotiček.

Ljudje, šteri se bojijo koledni svétkov!

Ali je tó sploh mogóče, da bi živeli ljudje, šteri se bojijo najlepšega svétka? O ja, mogóče je! Samo odprite oči i vidli bode, ka je tak.

Koledni svétki so svétki lúbézni i radosti. Mi, ki nam je Bóg dao vesélo, zdravo deco, mi se veselimo z našimi málimi pod božičnim drévom, naša mladost pride nazáj, deca grátamo med svojov decov. Ali misliti moremo na one, šterim je Bóg deco vzeo, šteri so zgúbili lúblénoga deteta, tistim je srcé težko, očám puni skuz, bolijo vužgáne svéče, okinčano drévo. Sami so na etoj zemli, nemajo se komi veseliti. Tákšim trpéčim ljudém bi mogli mi prinesiti žárek veseljá v njihove osamlene dúše. Malo veselja, podárjenoga drúgomi, pride nazáj v naša srca. Bláženje se bomo čútili. Včasí naprávi zemelska dobróta veselje, včasí je dobra, prijazna rěč več vrédna. Koledni svétki! Málo dète se je naródko, za celi svét, naj ga lúbimo. Naródko se je túdi za tisto žalostno mater, štera je zgúbila svojo deco. Pokážmo njej pót, ka túdi ona tó dète lahko lúbi, z celov lúbéznostjov, štere svojoj deci več nemre podáriti. Pomali de najša nazáj pót s svoje žalosti i srečna bode.

Dvá človeka, ki se sovražita, nemreta veseliva biti na koledni svétka. Kakšétč zakrijeta svojo sovraštvó, svoje čemére eden na drúgoga, kakšétč mirniva se kázeta, pripravljata se na svétke, ideta v cérkev, ali dónok grizé črv slabe dúšne vésti v njihovi srcáj. Koledni svétki so svétki lúbézni i mira, božično drévo, svéče v cérkvi, zvonóvi, vse vam právi isto: „Mir na zemli.“ Kak pa moreš biti miren, če vidiš pri vsákóm stopáji svojega protivnika? Bojš se Koledni svétkov? Idi, drági človek, pomiri se s svojim neprijátelom, dáj njemi rokó i vido bož, kak naednók so svetléjšje svéče, lepša je cerkvena pesem, zvonóvi pá donijo i trepečejo od sámoga veselja, ár mir máš v dúši i lúbézen.

I oni starec, šteri je sam na svéti, nema decé, nema rodbine, sam sedi v svojoj hiži, v kmičen kót stími, slike mladosti se zdignejo, lúbléni ljudje, štere je že dávno pobrála smrt, pridejo na svéti večér k starci, srcé njemi stisne bolečina, sam je — boji se koledni svétkov.

Idi k njemi človek boží, brat njegov si po Kristuši, povej njemi, ka je nej sam na etom svéti, pelaj ga v svojo hižo, naj vidi vaše ve-

sélje. Zahválen ti bô. Osamlenost na svéti večér je hšša, kak mraz i glád.

Koledni svétki! Svétki lúbézni i mira nam naložijo veliko dužnost. V eti dnévaj naj bode lúbézen i mir v vsákóy hiži. Deca, pokážite v eti dnévaj svojim starišóm ešče več lúbézni, ešče več spošívánja, kak po navádi. Tívárišica, obdáj tvojeja možá z srečov, z mirom. Starši, napravite svojoj deci kakšétč málo veselje, naj občúti deca velki pomen eti dnévov, gda se je naródko v jaslicaj tó málo dète — Rešitel svéta.

I če bode življenje kakšétč bridko, vsigdár ostánejo spómenki na lépo mladost v domácej hiži kak svetla zvězda v kmičnoj nóči.

Skrbmo se za tó, da se naj nišče ne boji koledni svétkov, naj bodejo túdi nájsiromaškejšemi vretina veselja, lúbézni i mira!

Frida Kovátš.

Na Božič.

Heródeš v-Jeruzáleml
Sedi v-bíbornom trónuši,
Njeg'vo díko ino imé,
Povsud glásijo vsi ljudje.
Vu palačaj i vu cérkváj,
Díko spévajo i v-kučaj.
Tomi zemelsk'ni Bógeci
Popévajo podložanci.
— V-Bethlehemi se tú glási:
„Díka Bógi na visini!“

Svéta vladár i Rim váraš
Láda te zmožen Augustuš,
Lúdi žitek i bláženstva
V-divji bojnej kláči, mantrá.
Ogenj, plamén, krv shájajo
Žnjeg' oblásti prihájajo:
V-Bethlehemi se tú svéti
Od zvězd líšča pri posvétí:
„Mir na zemli i vu lúdi
Dopádnjenje med národmi!“

Eti hohár, — tam križ láda,
Sôdi i pravico dáva.
Proklet ino pekla mantra
Je národov pláča rédna;
Vtréti srdc britko kričanje
'I ti nesrečni cviljenje,
Se čúje z-vúst za pokornost
Ino za stančarov vernost:
— Ah, z-jásel Bethlehemá pa
„Miloščo glási Bóg Oča!“

Stár' vrêmenov stári glási
 Vu spômenki vküp pobráni,
 K-koncovi vu zdašnji hípi
 Vrêlo spêvajo Božlči,
 Ki nevêjo za koj volo?
 Naj je navči Rim popolno!
 Gdetá jeste Jeruzálem?
 Obvêsti Božiča pesem,
 Štero spêvajo pastérje,
Vsi verni lüdje, kršćanje! F. J.

Akadska kršćanske zajednica mládi lüdi z Ljubljane na obiski v Prekmurji.

V nedelo 24. novembra nás je na povabilo soboškoga ženskoga društva obiskalo imenüvato društvo i s svojim versko kulturnim programom sodelovalo pri našoj božoj službi. Čüli smo več prelêpi muzikálni i pevski točk zmožno zbornu deklamácijo 96. žoltára i dvôje predávani. Akademik Talányi Franc, bivši gojenec našega dijaškega dôma, nás je seznanu z Akadamsko kršćansko zajednicu, štera združuje akademike vsej kršćanski vadlúvái, ki Jêzuš Kristuša vadlújejo za svojega Gospodna, Pokrovitel društva je Nj. Vel. král Peter II., predsednik moškoga oddelka je knez namestnik Pavle, predsednica ženskoga odseka pa kneginja Olga.

Naš šoboški verebrat akademik Šebjanič Franc pa je meo povidno predavanje od slovenskoga reformátora Primoža Trubára, štero mo v celôti priobčili v Dúševnom listi.

V imêni gmajne i ženskoga društva se je podpisani zahválo društvi za lépi i bogáti redovék.

Z ljubljanskimi akademiki nás je obisko tüdi glávni tájnik društva, Kovandjic z Beograda, ki se je živo zanimu za naše cerkvene prilike.

Po božoj službi i sküpnom obedu, gde sem se ešče ednók zahválo našim gôstom za obisk i izrázo vüpanje, ka do se ešče večkrát tüdi odzváli našemi povabili, so akademiki odišli peški v Puconce, gde so pri popoldnéšnoj božoj službi s prispodobnim programom služili našim vernikom.

Obisk ljubljanski akademikov je pri vsej nás zapüsto nájbôgši vtis i smo njim s srcá zahválni za njihov nastop. Pa tüdi oni so se dobro počütili med nami, kak so nam sami posvedočili: „Nismo se počütili kakor med neznanimi ljudmi, temveč kakor med dobrimi znanci. Z veseljem smo sodelovali pri bogoslužju, da bi s tem pokazali, kako nas vse veže Kristusov nauk v eno.“ D.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Ár je tak lübo Bôg ete svêt, ka je Slná svojega edlnorodenoga dao, da vsák, ki vu njem verje, se ne skvari, nego má žitek veklvečni“. — (Jan. 3, 16.)

Cerkveni tanáč naše cerkve je 12. decembra meo svojo sejo v Novom Sádi, na šteroj so se razprávlala takôča pitanja naše orsačke cerkve. Našo šinjorijo sta zastôpala sen. inšpektor Benko Jožef i podsenior Darvaš Aladár.

Učitel'ska premestitev. Kak smo s škofijskoga uráda zvedli, je učitel Erniša Josip z Mošćanec premešćeni v Soboto. Vüpamo se, ka se premestitev naskori izvrši!

Osêbni glás. Mesto pogodbene poštarice v Bodonci je dobila gdč. Vukán Tilda, hčérka bodonskoga kántorvučitelja. Čestitamo!

Sobota. Soboška gmajna se je na 3. adventsko nedelo spominála 50 létnice radostnoga dnéva, gda je svojo molitvárnicu prêk dála njénomu sv. zrendelúvanji. Preprôsto ôsvetnost svoje gmajne smo pod ono opominanje sv. písma postavili: „Ne nihájmo tá naše správišće, liki je niki šega“. (Žid. 10, 25.)

Turobni glási. Zádni mēsec so se preselili v večnost: *S soboške fare:* 22. nov. Temlin Štefan z Mlajtinec, st. 65 l.; 5. dec. Sočić Kálmán, gostilničar v Krajni, st. 58 l. — *Z Slavečke fare:* Nov. 15. Škodnik Justina, otrok iz G. Slaveče 75 vu 5 l. st.; nov. 7. Kočar Jožefa, samska, roj. v Nuskovi, mrla je v umobolnici Studenci pri Ljubljani vu 32 l. st. Za njô smo meli v našoj cêrkvi mrtvaško spominsko predgo dne 15. dec., ár žalúvajôci oča, bratje i sestra so nej mogli zavolo daljáve idti na njéni sprévod. — *Z Domanjšovske fare:* vd. Kalamar Daniel v Domanjšovci st. 80 l.; Novak Jožef samski v Prosenjakovci st. 48 l.; Pôrš Števan v Središči st. 78 l. — *Z Križevske fare:* Rituper Ana roj. Novak v Kuštanovci st. 61 l.

Nemčija. Po nemški izkázaž Nemška držáva vsega 60 jezera lüdski šol má. V tej šoláj 7 i pol milijónov decé včljo. Na vsákoga vučitelja 40 decé pride. — Nemški knižni trgovci tó právíjo, da v Nemškoj držávi lüdjé med všemi knigami nájbôle bibliju išćejo, i od všeh knig návjéč biblij odájó. — D. Zöckler püšpek, ki je v Nemčiji tak preveč dosta storo za eyangeličansko raztorjenost, je nê dávno v pénzijo stôpo. Nálmre v Galiciji je dosta delo za raztorjene

evangelicánce, raztorjene evang. fare je organizirao i v Stanislau i je pa ljubénosti velke nástave zgrúntao i goripostavo, naj slúžijo evang. cérkvi i evang. vernikom.

Amerika. Amerika i Kanada po nájnovejšoj štatistiki má 5,250.923 okrščeni i 3,569.136 konfirmálivani evangelicánski důš. — Edno americkansko biblijsko društvo je [20.000 novi zákonov poslalo zgráblenim francoskim vojákom.

Slovákia. Po novom slovaškom zákoni je na univerzi v Bratislavi (Pozsony) ně samo katolíčanska nego tŕdi evangelicánska teološka fakulteta (gde se za důhovnike včijo) bila odpréta. Obě dvě visikivi šóli sta že začnoli z svojim delom.

Estonija. V Estoniji je evangelicánska cérkev nadale národna cérkev, vodi jo Köpp pŕšpek. Nova držávna oblást je evang. cérkvi v Estoniji popolno sloboščino dála, tak da tŕdi pod sovjetským režimom nadale lěko opráva svoje pozvánje med verniki. Tŕdi má svoj cerkveni list Kiriku Teataja, v šterom svoje vernike z štampanimi rečami batrivi, navdŕšáva i vči.

Dogodki zádneho měsca. 14. decembra je na svojem stanovánji v Belgrádi mrôž od kápi naš prosvetni minister Dr. Korošec. Pokopali so ga v Ljubljani. — Jugoslávija i Vogrska sta sklenile pakt trájnoga mira i prijátelstva. — V trojnoj zvézi Nemčije, Itálie i Japonske so pristôpile Slovákia, Vogrska i Romunija. — Grki so italijansko vojsko potisnoli s svoje zemlé i boji se vodijo že globoko v Albániji. Če glih se Italijáni srdito bránijo vendar nemrejo zadržati grškoga prodiranja. — Angleži so v severnoj Afriki napádnoli Grázijanijevo vojsko i jo porivajo nazáj prôti libijskoj granici. Ujéli ali vničili so več divizij — Nemško letálstvo po vrsti napáda vážna industrijska središča v Angliji. Celi vároši so porŕšeni. Tŕdi Angleži močno bombarděrajo nemške industrijske pokrajine i vážna pristanišča. — Anglija je zaprosila Ameriko za veliko posojilo. — Na dalěšnjem Vzhodi se bojna vse bole širi. Med Siamom i Francoskov Indokinov je prišlo že do več napádov. — Premožnejši meščáni so v Soboti organizirali zimsko pomôč za one, ki s stráhom čakajo zimmo. Na prvom sestanki so navzôči vpisali 66 jezero dinárov podpore. Akcija se nadaljáva.

Nôvoga leta pozdráv k-Dŕševnoga Lista čtitelom.

(Poslála HORVÁTH GIZELA z-Otovec.) *

Dŕšnoga Lista čtitelje,
Bratje, sestre, čtitelice,
V-etom nôvom, mládome leti
Vás pozdrávlam v-čistom srci.

Želém vam vse, ka želéte,
Da vse v-obilnosti mête:
Zdrávje, sreče i veseljá
Dobite od Očé Bogá.

Či Vas žalost, kvár doségne,
V-cáglost nigdár nespádnite;
Za hŕdim pá pride dobro,
Od nigda je tó tak hodlo.

Hŕdo se z-dobrim menjáva,
Vse od Gospodna prihája,
On zná, ka de nam na hasek
On ravna, vodi naš žitek.

Za vse njemi hvála bojdi,
Njegov důh nás ravnaj vodi;
Vu vsem me bojdmô pokorni,
Njemi jedinomi zložni.

Vero zdržmo, vkŕperdržmo,
Med sehom se prav pošťŕjmo,
Naš Dŕševni List podpérájmo,
Ino ga vrělo čitájmo.

Teda nam tó nôvo leto
Vse dá, ka nam je potrebno;
Mir, blagoslov i živiša
Pa zvěčanja důšnoga.

* Ete pozdráv, po naše vrěle čtitelkinje posláni, v-šterom je ona svoje pobožne misli vlejšála i pred Dŕšev. Lista čtitel vložiti naměnila, smo po ništerom málom poprávkí v-Dŕševni List notri djáli. Reditelstvo.

Ste si že kŕpili
„Evangelicánski kalendari“?